

Endelig opdagede han Eneboeren paa Ryggen i en Halmseng. Armene laa tunge og ubevægelige paa et Urede af Pjalter. Kinderne over Skægget var røde af Feber. Øjnene stirrede med store Pupiller.

Hønse-Lars havde al sin Tid hørt til Egnens mest berygtede Nattegængere. Baade han selv og hans afdøde Kone havde været straffet mange Gange. Det var en Forkærlighed for Fjerkræ, der havde forskaffet ham hans Øgenavn. Hans Tyvagtighed var bleven til et Mundheld langt udenfor de Egne, hvor han selv var kendt. Naar Folk savnede noget og troede sig bestjaalet, hed det: „Her har nok Hønse-Lars været paa Spil!“

Den unge Præst stillede sig hen ved Sengen og talte den gamle Synder venligt til. Han sagde, at han var kommen for at tilbyde ham sin Hjælp, dersom han manglede noget eller maa-ske trængte til at tale med et Menneske, som han kunde betro sig til uden Frygt.

Der kom intet Svar. Den Gamle havde skubbet sig lidt op i Sengen. Hans Underkæbe gik op og ned som i Krampe, og Øjnene søgte rundt i Stuens Mørke, hvor al Slags gammelt Skrammel laa ophobet. Det var, som om han i sin Hjælpeløshed saa sig om efter noget, der kunde værgе ham.

Præsten blev roligt staaende.

„I har det ikke godt her, Lars Oven! Dersom I vil give mig Lov til det, skal jeg sørge for, at I herefter bliver bedre plejet. Jeg vil for Fremtiden selv komme her hver Dag og gaa jer tilhaande. Der kan vel altid være et og andet, som jeg kan hjælpe med. Dersom I er bange om Natten, eller dersom I ikke kan sove, saa skal jeg ogsaa gerne sidde her og læse lidt for jer. Der er en Bog, der hedder Biblen, den er der mange smukke Historier i. Den skal jeg tage med.“

Han havde paa Grund af Stanken i Stuen ladet Døren staa aaben til det Fri. Og nu hørte han hastige Træskotrin udenfor. Et stort, rødhovedet Kvindemenneske med opkiltet Skørt dukkede frem i Døraabningen. Det var en Nabokone, som Sognet betalte for at passe den Gamle under hans Sygdom. Hun havde ligget nede ved Bækken med noget Tøj og set Præsten gaa herind.